

DECIZIE nr. 726 din 5 iulie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească

EMITENT • **CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 530 din 31 iulie 2012**

Data intrării în vigoare 31-07-2012

Augustin Zegrean - președinte

Aspazia Cojocaru - judecător

Acsinte Gaspar - judecător

Mircea Ștefan Minea - judecător

Iulia Antoanella Motoc - judecător

Ion Predescu - judecător

Puskas Valentin Zoltan - judecător

Doina Suliman - magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.111D/2012.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Adresa nr. 6.654 din 19 iunie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 4.190 din 19 iunie 2012, în temeiul prevederilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, Avocatul Poporului a ridicat direct excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate, stabilind că transferarea procurorilor în funcțiile de judecători putea fi dispusă numai de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii, erau contrare prevederilor art. 124 alin. (1) și art. 133 alin. (1) din Constituția din 1991, deoarece adăugau acesteia, în sensul că extindeau atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, care, potrivit normelor constituționale, putea dispune doar promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor care erau deja numiți în funcție prin decret al Președintelui României. Astfel, consideră că "prin adăugarea la textul constituțional este înlăturat principiul supremației Constituției".

În continuare, autorul excepției arată că legiuitorul constituant a stabilit distinct norme fundamentale de organizare și funcționare pentru instanțele de judecată și pentru Ministerul Public, "creând statute constituționale diferite pentru judecători și procurori". Astfel, prevederile constituționale referitoare la statutul judecătorilor stabilesc că aceștia sunt inamovibili, fiind numiți de Președintele României prin decret, iar cele referitoare la statutul procurorilor prevăd că aceștia își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. Prin urmare, sunt inamovibili numai judecătorii numiți prin decret al Președintelui României, iar nu și procurorii care se bucură de stabilitate. În aceste condiții, "orice trecere a unui procuror în funcția de judecător nu putea fi dispusă în absența unei numiri în noua funcție, prin decret al Președintelui României". Avocatul Poporului apreciază că "o interpretare contrară ar conduce la înfrângerea prevederilor constituționale referitoare la inamovibilitatea judecătorilor și la obligația Consiliului Superior al Magistraturii de a propune Președintelui României numirea în funcție".

De asemenea, precizează că [Legea nr. 92/1992](#), republicată, cu modificările și completările ulterioare, deși abrogată, continuă să-și producă efectele și în prezent, "perpetuând o situație juridică neconstituțională, și anume aceea a exercitării funcției de judecător în cadrul instanțelor judecătorești de la toate nivelurile de jurisdicție a unor persoane care nu au fost numite în funcția de judecător prin decret al Președintelui României".

În acest sens, invocând [Decizia nr. 766/2011](#), "prin care Curtea Constituțională a reținut că acest control de constituționalitate poate viza doar dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare, precum și faptul că deciziile prin care se constată neconstituționalitatea unor dispoziții care nu mai sunt în vigoare nu produc efecte retroactive, ci exclusiv pentru viitor", autorul excepției apreciază că, "în situația dată, persoanele care nu au fost numite în funcția de judecător prin decret al Președintelui României nu își mai pot exercita, în viitor, funcția".

Mai mult, consideră că dispozițiile [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) contravin atât prevederilor art. 16 din Constituția revizuită, întrucât "creează două categorii de judecători: judecătorii care au fost numiți prin decret al Președintelui României și judecătorii care nu îndeplinesc condiția numirii prin decret al Președintelui reglementată la

nivel constituțional", cât și prevederilor art. 50 din Constituția din 1991 și dispozițiilor [art. 48 alin. 1 din Legea nr. 92/1992](#), referitoare la obligația depunerii jurământului de către judecători înainte de începerea exercitării funcției.

În final, Avocatul Poporului solicită, pentru motivele menționate, constatarea neconstituționalității [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În conformitate cu dispozițiile [art. 33 din Legea nr. 47/1992](#), sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că aplicarea dispozițiilor de lege criticate este susceptibilă de două interpretări.

Astfel, potrivit unei prime interpretări, "inamovibilitatea poate exista doar în prezența unui decret de numire în funcția de judecător emis de Președintele României, publicat în Monitorul Oficial al României, și, în consecință, și în situația unui transfer al procurorilor în funcția de judecător era necesară numirea în funcție prin decret al Președintelui României".

Potrivit celei de-a doua interpretări, "din analiza cadrului legal incident în materia transferului magistraților în acea perioadă, rezultă că trecerea din funcția de judecător în cea de procuror și invers era asimilată transferului, se realiza prin trimitere la condițiile prevăzute de lege pentru transferul judecătorilor și nu era condiționată de emiterea unui decret de numire de către Președintele României".

În concluzie, apreciază că, "în condițiile caracterului imperativ al normei constituționale cuprinse în art. 125 alin. (1), interpretarea de la punctul 1 este cea care prevalează".

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și [Legea nr. 47/1992](#), reține următoarele:

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care aveau următorul cuprins: "[...] transferarea procurorilor în funcțiile de judecători se face potrivit prevederilor alin. 1."

Potrivit dispozițiilor acestui alineat: "Promovarea și transferarea judecătorilor în funcțiile din magistratură se dispun de către Consiliul Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege."

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate nu îndeplinesc cerințele impuse de următoarele prevederi constituționale:

- Art. 124 alin. (1) din Constituția din 1991: "Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, potrivit legii. Președintele și ceilalți judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți pe o perioadă de 6 ani. Ei pot fi reînvestiți în funcție. Promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor pot fi dispuse numai de Consiliul Superior al Magistraturii, în condițiile legii.";

- Art. 133 alin. (1) din Constituția din 1991: "Consiliul Superior al Magistraturii propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagieri, în condițiile legii. În acest caz, lucrările sunt prezidate, fără drept de vot de ministrul justiției.";

- Art. 50 alin. (2) din Constituția din 1991: "Cetățenii cărora le sunt încredințate funcții publice, precum și militarii, răspund de îndeplinirea cu credință a obligațiilor ce le revin și, în acest scop, vor depune jurământul cerut de lege.";

- Art. 16 din Constituția revizuită: "(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.

(3) Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.

(4) În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii Uniunii care îndeplinesc cerințele legii organice au dreptul de a alege și de a fi aleși în autoritățile administrației publice locale."

De asemenea, Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este în contradicție cu [art. 48 alin. 1 din Legea nr. 92/1992](#), potrivit căruia "Înainte de a începe să-și exercite funcția, magistrații sunt obligați să depună următorul jurământ: [...]."

Examinând excepția de neconstituționalitate, sub aspectul admisibilității, Curtea reține că dispozițiile [art. 69 din Legea nr. 92/1992](#) au fost abrogate prin [art. 107 alin. \(2\) lit. b\) din Legea nr. 303/2004](#) privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Prin [Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a constatat că "sintagma «în vigoare» din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale [art. 31 alin. \(1\) din](#)

[Legea nr. 47/1992](#) privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare".

Întrucât prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată direct de către Avocatul Poporului, iar dispozițiile [art. 33 din Legea nr. 47/1992](#) prevăd că la soluționarea acestei excepții de neconstituționalitate se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 29-31 din legea organică a Curții, rezultă că decizia sus-menționată are incidență și în cazurile prevăzute la art. 146 lit. d) teza finală din Constituție.

În ceea ce privește raportarea dispozițiilor [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, Curtea constată că aceasta este admisibilă, deoarece dispozițiile de lege criticate au fost reglementate sub imperiul acestei Constituții, iar instanța constituțională poate realiza un astfel de control de constituționalitate, având în vedere că Legea de revizuire a Constituției din 2003 a avut ca scop esențial instituirea temeiurilor constituționale pentru integrarea României în comunitatea euro-atlantică, păstrându-se regimul constituțional, astfel că prevederile constituționale invocate în susținerea excepției, chiar dacă au altă numerotare, au, în esență, același conținut, atât în Constituția din 1991, cât și după revizuirea din 2003 a acesteia.

În legătură cu acest aspect, în jurisprudența sa, concretizată spre exemplu prin Decizia nr. 232 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 2 iulie 2004, Curtea a statuat că un control de constituționalitate presupune analizarea obiectului excepției de neconstituționalitate prin raportare la prevederile constituționale existente la momentul emiterii actului normativ.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituție și celor ale art. 1 alin. (1), [art. 2, 3, 10 și 29-33 din Legea nr. 47/1992](#), să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând pe fond excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că procurorii au, ca și judecătorii, statut constituțional de magistrați, consacrat prin prevederile constituționale ale art. 133 și art. 134. Astfel, potrivit art. 133 alin. (2) lit. a) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii este compus din două secții, una din 9 judecători, iar cea de a doua din 5 procurori, aleși și unii, și ceilalți în adunările generale ale magistraților.

În același sens, Curtea Constituțională reține că procurorii sunt numiți în funcție, ca și judecătorii, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii și că același organ al autorității judecătorești îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor.

De asemenea, Curtea constată că statutul juridic constituțional al procurorilor este identic cu cel al judecătorilor în ceea ce privește incompatibilitățile stabilite în aceeași termenii în prevederile constituționale ale art. 125 alin. (3) și, respectiv, art. 132 alin. (2), conform cărora funcția de procuror, ca și aceea de judecător, este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

Prin [Legea nr. 92/1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, legiuitorul a stabilit norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și procurorilor, numirea judecătorilor și procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor, răspunderea juridică a acestora.

Astfel, potrivit [art. 47 din Legea nr. 92/1992](#), republicată: "Judecătorii și procurorii, cu excepția celor stagieri, sunt numiți prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii."

Legiuitorul, considerând că, în cazul transferării procurorilor în funcțiile de judecători, este îndeplinită condiția numirii prin decret al Președintelui României, în [art. 49 din Legea nr. 92/1992](#), republicată, a prevăzut că "Depunerea jurământului nu este necesară în cazul transferului [...]".

De aceea, referitor la încălcarea art. 50 alin. (2) din Constituția din 1991, devenit art. 54 alin. (2) după revizuire, Curtea observă că această critică nu poate fi reținută, întrucât, potrivit [art. 48 alin. 1 din Legea nr. 92/1992](#), magistrații au obligația depunerii jurământului înainte de a începe să exercite funcția de judecător sau procuror.

În fine, cu privire la înfrângerea prevederilor art. 16 din Constituția revizuită, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul constituțional al egalității în drepturi se traduce prin reglementarea și aplicarea unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare. În cauză, Curtea constată că judecătorii și procurorii se află în aceeași situație juridică prin statutul lor constituțional similar.

În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, fiind îndeplinite condițiile de numire a magistraților, judecători și procurori.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al [art. 29 din Legea nr. 47/1992](#),

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 69 alin. 2 teza finală din Legea nr. 92 /1992](#) pentru organizarea judecătorească, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2012.

PREȘEDINTELE

CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman
